

Cesta může být cíl

Potkala jsem během života spoustu kvalitních lidí, kteří mě posunuli, kteří mě inspirovali, motivovali. Také jsem ale potkala ty, kteří mě brzdili a štváli, *ale jako bych se mýjela sama se sebou*. Poslední roky jsem byla soustředěná na výkon, chtěla jsem výsledky, úspěch. A tak jsem je tvořila.

Moje současná situace totiž nebyl můj cíl. A pak jsem si řekla, že na půli cesty je to lepší, než zůstat na místě. Udělám to hned. Založila jsem nadační fond. Ale možná že kdyby mi tenkrát někdo řekl, kolik sil k tomu budu potřebovat, nikdy bych si netroufla. Odvážná už jsem trochu byla, a hlavně jsem moc chtěla. Chtěla jsem pracovat s dětmi. Měla jsem odhodlání a nezapomenutelnou zprávu od Lenky, dívky z dětského domova z Litoměřic, která četla mou první knihu:

**„Potřebujeme Tě, nepřestávej nás inspirovat.
Kvůli Tobě jsem to v životě nevzdala!“**

Tentokrát jsem šla správně, cítila jsem to, ten způsob, jakým se pod mou kůží mísily světlo a tma. Bylo to ono. Každý potřebuje najít své místo. *Nemělo by to být uvnitř někoho jiného*. A ano, můj život není ani dobrý, ani špatný. Je to neuvěřitelná řada emočních a duševních extrémů s nádhernými bouřkami a úžasnými východisky.

Je květen, rok 2016, uklízím ve svém novém bytě, utírám hrnky od prachu, kochám se prostorem, který mě obklopuje. Nemohu uvěřit, že když vyjdu z ložnice, mám další dvě místnosti, nemohu uvěřit, že mám dřez. Ten obyčejný dřez, kde umyji nádobí.

Už to, co mám teď, stačí,
takto je to v pořádku.
Zároveň jsem otevřená
hojnosti vesmíru.

Ahoj cizinče,

chtěla bych psát o tom, co jsem zažila od našeho prvního setkání, jak jsem prožila posledních pět let. Jsem ale nyní tak zaneprázdněna vším, co přede mě život postavil, že cokoli bylo předtím, je nyní na míle vzdálené. Jako by to bylo podřadné. Ale není, je to jako s nemocí – chceme se dostat do stavu před ní, ale právě ten stav nás do ní dostal.

Jsi u toho se mnou, když sedím na letišti v Istanbulu, prázdná a rozhodnutá utéct, zmizet z povrchu zemského. Jsi také u toho, když znovu otvírám laptop a pokouším se začít zase psát. Jsi u toho, když škrtám svých prvních pětáctyřicet stran, které jsem už pro tebe měla napsané. Zajímá mě teď Tvůj názor. Stává se Ti také, že když čteš svá vlastní slova, že Ti přijdou najednou tak cizí? Čím to je? Je to opravdu tak, že to, kým jsme byli, jsme a budeme, jsou tři rozdílní lidé? Jako když potkáš sebe z minulosti a říkáš si, kým jsi vlastně byl a co jsi chtěl světu předat? Kroutím hlavou a nedokážu se zpětně pochopit. Nutí mě to k zamyšlení, jaké by bylo setkání s mým budoucím já. Když to píšu, cítím mírné vzrušení. Budu si představovat tu nejlepší verzi sebe samé. Je to praštěné, já vím, ale přitom vnitřně doufám, že alespoň trochu se trefím do reality. A tak na pár sekund přestávám psát a zavírám oči.

Hm, baví mě, jak je najednou vše dovoleno. Jak se meze nekladou, a já se usmívám, protože se cítím dobře ve svém virtuálním budoucím těle, duši i mysli. Je to tak příjemné, ještě chvíli tak zůstanu. Přesně tak jsem to dělala, když jsem byla malá... A ejhle, vidíš to? Už zase utíkám někam, kde ještě nic a nikdo neexistuje. Proto otvírám oči a vracím se k Tobě, cizinče, jsem tu, píšu tohle pro Tebe. Víš, co je na tom nejvíc vzrušující? Až mnou nyní na okamžik projel mráz. Že je možné, že ve chvíli, kdy Ty čteš tyto řádky, jsem já tam, kde jsem si přála být, když jsem tu teď před chvílí zavřela oči a snila o lepší verzi sebe samé. Kéž by...

Jak daleko můžete jít špatnou cestou, než se vrátíte na tu správnou?

Co jsem si to proboha udělala? Kde jsem byla celou tu dobu? Kde jsem se zapomněla? Kde jsem se toulala? Jsem si najednou na míle vzdálená. Jsem tak necitelná, tak sobecká. Opustila jsem se, zapomněla jsem na sebe. Stojím tady a rouhám se. Jsem sobě tak vzdálená, tak daleko od sebe samé. Tak daleko.

Kdo jsem?

Kdo jsem?

KDO JSEM?

Odpověď nepřichází. Nejsem si jista ničím. Bojím se. Bojím se, opravdu se bojím. Je v pořádku nevědět? Neznám svou identitu. Děším se toho. V noci se budím, křičím a ptám se, KDO JSEM? A nikdo mi neodpovídá...

KDO JSEM?

Nikdy jsem se nemilovala, to jsem.

Nikdy jsem si nebyla věrná, to jsem.

Nikdy jsem nebyla sama sobě oporou, to jsem.

Nikdy jsem si nebyla jistá, nikdy jsem nic nedělala pro sebe, to jsem.

Nikdy jsem nebyla dostatečně silná, abych sebe postavila na první místo. To jsem.

Nikdy, nikdy jsem nikoho nemilovala, to jsem taky.

Nikdy jsem nebyla s to být k sobě upřímná, to jsem.

Nikdy jsem si nevěřila, to jsem.

Nikdy jsem nedělala to, co opravdu chci! To jsem taky já!

TO VŠECHNO JÁ JSEM!

Taky jsem ten, kdo si myslel, že ostatní lidi vlastní, že mu patří, že to je láska. Nikdo a nic nám nepatří, proto je ani nemůžeme ztratit. A nikdy, a to za žádnou cenu, nemůžeme podržet nic, co nám nepatří.

Taky jsem ten, kdo vše dělá pro druhé na úkor sebe. Taky jsem ta, co lže. Sama sobě především.

Lžu. To jsem JÁ.

Uf, to bolí, ráda se poznávám, těší mě. Teda upřímně – moc ne. Myslela jsem si, jak hluboce jsem v životě milovala, obdivovala, pomáhala, omlouvala se a prosila ostatní – nikdy jsem to však neuměla dát sama sobě. A proto to, co píšu, je opět lež, protože to, co sama nemám, nemůžu nikomu nikdy dát. Vyrůstala jsem v přesvědčení, že si nezasloužím být milovaná...

Možná jsem tušila, jaký darebák vlastně jsem, a proto jsem se automaticky zavrhla do celoživotního vězení. Do vězení, kde se snažím každý den zavděčit všem ostatním. Vedu celoživotní závod, koho a kdy předběhnu a kdy už budu lepší, abych mohla sbírat pochvaly do pomyslné kroniky s názvem sebevědomí. Taky jsem ta, co je nemocná, jsem závislá na pochvale, na lidech, které si myslím, že mám ráda, ale oni mě přitom jen zásobují tím, co sama nemám. Soutěžím celý život se všemi! Jsem pokrytec a lhář! Jsem bezbožná a krutá! Ano, jsem taková... Jsem taková sama k sobě!

Jak by mohl někdo milovat někoho, pro koho jsou všichni víc, než je pro sebe on sám?

A přestože jsem si teď nejdál, jak jsem kdy v životě byla, jsem si zároveň nejbliž. „Pro lásku lidé netrpí. Trpí pro pocit vlastnictví, který je opakem lásky,“ řekl Malý princ.

Musela jsem projít peklem, musela jsem pocítit bolest způsobenou někým, koho bezmezně miluji, abych poté pochopila, jak moc zraňuji sama sebe. Musela jsem umřít, abych se znovu narodila. Nadechla se a napila pravdy o sobě. Pochopila, že v té ukrutné bolesti, zrovna v tento okamžik, ucítím úlevu. Znovu ožiji. Rozpomenu se, kdo jsem.